

KAYSERİ'DEKİ YOL
ARKADAŞLARI

Akif Emre, Bir Dost, Bir Ağabey, Bir İzci

İBRAHİM KANBERLİ

SEKSEN ÖNCESİNİN O GÜRÜLTÜLÜ PATIRTILI GÜNLERİNİN KİMİ ZAMAN KASVETLİ, KİMİ ZAMAN HARARETLİ VE coşkulu toplumsal ortamında, kendilerini muhafazakâr-İslamcı olarak tanımlayan belli çevrelerin öbeklendiği Akıncılar Derneği ve Milli Türk Talebe Birliği ekseninde şekillenen toplumsal çevre içinde karşılaşmıştık ilk kez. Anadolu'dan İstanbul'a tahsile giden talebelerin yaz tatilinde memleketlerine döndüğü yaz tatili dönemleri, İstanbul'daki sosyo-politik ve kültürel -ideolojik vasatın Anadolu'ya taşınmasının önemli araçlarından birisiydi. O dönemin İstanbul'unda, hassaten üniversite ortamında oluşan siyasi-ideolojik gündemler bu talebeler tarafından Anadolu'nun ücra köşelerine taşınırken, yereldeki benzeşen sosyal çevrelerle hararetle bir şekilde paylaşılmak suretiyle, biraz gecikmeli de olsa gündemlerin eşleştirilip eşitlendiği, toplumsal işleyişin belli bir hız ve keyfiyet dahilinde cereyan ettiği netameli günlerdi. Elinde o dönemin pek de verimli olmayan kısır ortamında üretilmiş, haliyle sınırlı sayıda siyasi, edebi, tarihi ve sair muhtevalı kitaplar, dilinde dönemin malum sağ-sol problematiği çerçevesinde şekillenen siyasi-ideolojik tartışma ve konularla, hak ve hakikatin ne olduğunu anlamaya çalışan ve ilk gençlik dönemlerini yaşayan bizim gibi Anadolu çocukları için, adını yeni duyduğumuz bir kitaba ya da belli çevrelerin kanaat önderliği yaptığı ve o gün için yeni sayılan kimi fikirlerle ulaşmak bizler için oldukça heyecan verici ve dikkat çekici idi.

İşte seksen sonrasında ilerleyen yıllarda, böylesi bir toplumsal zeminde, daha önceleri tesadüfen birkaç kez karşılaştığımız halde, daha sonra kendisinin Akif Emre olduğunu öğrenerek bizzat tanıştığım bir figürdü Akif Emre. Bir dost, bir ağabey, bir izci idi...Bir dosttu zira, o sıcak, saran, kuşatan, güven veren kişiliği ile, bir insanda dost olabilmek için zorunlu olan bütün özelliklere sahipti. İnsanların, hem de güya aynı dünya görüşüne sahip insanların bile kolayca ayrışıp çatışmaya düştüğü şu toplumumuzda, basit ve günübürlük çatışmalardan uzak, olgu ve olayları derinliğine kavrama çabasıyla, sıradanlığın kalıplarını kolayca aşveren ve hep daha değerli olana yönelen, ilkeli, kararlı, saygın duruşuyla muhataplarına dostluktan başka seçenek bırakmayan bir şahsiyetti. Nefsaniyet temelli, heva ve heves ürünü tutumlardan uzak bilgece ve dervişane kimliği ile Dost'a dost olan her şeye dost olur ilkesi mucibince, dost olmaya da olunmaya da açık ve hazır birisi idi. Nitekim sonraki yıllarda ilişkimiz, böylesi bir dostluk ve muhabbet temelinde gelişerek sürüp gidecekti.

Bir ağabeydi zira, sadece yaşça büyük olmanın da ötesinde rehber kişiliği ile, ufuk açan, yol gösteren, Hak yolunda yürürken devşirdiklerini diğerleriyle samimi bir şekilde paylaşan tarzı ile, kılavuz ve öncü bir özelliği vardı. Onu izleyenler, izleyebilenler onun bu özelliğinden hep istifade etmişlerdir. İnsanların çok kolay bir şekilde savrulduğu, yalpaladığı ve hatta yoldan çıktığı oldukça kaygan ve kırılğan bir zeminde, savrulmadan ayakta durmak, istikamet ve duruş sahibi olmak, iğfal ve idlal olmadan

başlangıçta belirlenen bir hedefe azimle yürümek, “ağabey” olabilmeyen olmazsa olmazı olarak Akif Ağabey’de kâmil mevcut idi.

Bir izci idi zira, öncelikle bir Hakikât Avcısı idi, coşkuyla, arzuyla, merakla, Hakk’ın izlerini arıyordu. Bu arayışta, daha önceden giden Hak Yolcularının bıraktıkları iz’lerin ve bu izler üzerine inşa edilmiş devasa bir medeniyetin ve geleneğin önemini biliyordu. Nice insanların gelip geçtiği bu insan oluş ve var oluş serüveninde, önceki yolcuların bıraktıkları izlerin tek tek keşfedilmesi, ve dikkatlice tahkik edilerek yanlış izlerle doğru izlerin tefrik edilmesi her Müslim’in olduğu gibi, onun da hayatı meselesi idi. Ve tabi ki tüm bu izler deryasında kendi izlerini bırakmak, izlerken izlenmek, iz iz Hakk’ın yolunu döşemek, adım adım yürümek, yanılma korkusu, bulma sevinci ve bulduğunu paylaşma erdemi, birlikte olduğumuz süreler içinde, an be an yaşadığımız tattığımız ortak tecrübelerimiz ve hatıralarımızdı. İzlediğimiz birisiydi, izleyen birisi idi, aynı izlere basmanın sevincini yaşadığımız bir yol arkadaşımız idi. Biliyorduk ki biz onu izlerken, o da bizi izliyordu. Akif Emre’nin Türkiye genelinde izlenme oranı belki düşük idi ama bunun sebebini o da biz de gayet iyi biliyorduk. Batı merkezli modern iğva ve ifsadın üzerimize bir kabus gibi çöktüğü şu garabet çağda, insanların Hak’tan uzaklaşmaları, yollarını şaşırılmaları, Şeytan’ın izinden yürümeleri ve bu feccatin İslam Dünyası’nda yol açtığı feci çöküş, hecümerc, yıkım ve bu yıkım ve istilanın coğrafyamızın her bir köşesinde şehir şehir, sokak sokak, taş taş hayretle ve dehşetle izlenmesi, sürekli içinde bulunduğumuz ortak entelektüel, düşünsel ve duygusal gündemlerimizdi. Görüyorduk ki insanlar Hakkı da, Hakkı izleyenleri de izlemekten çok uzaklardaydı. Coğrafyamızı izlerken, bir yandan muhteşem bir medeniyetin ve birikimin göz kamaştırıcı iz ve işaretlerini gözlemlemenin derin coşkusunu yaşarken, diğer yandan modern istilanın her yeri nasıl da kuşatarak iğdiş ve imha ettiğini görmenin tarifsiz acısını ve hüznünü iliklerimize kadar tadıyorduk hep birlikte. Bu coşku ve hüznün bizim en temel gündemimizdi.

İşte Rahmetli Akif Ağabey ile Anadolu’nun Kayseri’nin sokaklarında dağlarında gezerken, bizden öncekilerin izlerini ararken ve izlerken bu coşku ve hüznün hep bizimle idi. Neredeyse hep ağlamaklı idik. Coğrafyamızın kılcallarında bulduğumuzun çarpıcı coşkusunu yaşarken, kaybettiklerimizin kavurucu hüznünü tadıyorduk hep. Gezmelerimiz, birlikteliklerimiz bir coşku ve hüznün ayini idi adeta. İyi biliyordum ki, Akif Ağabey Tavlusun’un viran sokaklarında gezerken, gönlüyle, ruhuyla Endülüs’ün sokaklarını adımlıyordu. Gesi bağlarının viraneliğinde, Gırnata’nın viraneliğini görüyordu. Kudüs’ün hüznünü taşıyordu Talas’ın sokaklarına. Sonuçta, bütün bir diyar-ı İslam’ın, tek bir Varlık’ın tek bir tezahürü olduğunun

şuurundaydık hepimiz. Bosna’nın Endülüs’ten, Endülüs’ün Mağrip’ten, Mağribin Şam’dan Şam’ın Buhara’dan farkı yoktu aslında. Akif Emre’de, günümüzün o dar zamanlara ve mekânlara sıkışık kalmış ufuksuz dar kişiliklerinin sıkıcı ve niteliksiz halleri değil, ufka ve dahi ufuk ötesine gözlerini dikmiş bir Arif’in geniş ve kuşatıcı, gönül açıcı, muhîf ve velûd hallerini temaşa ettik her zaman. Yazılarında dahi bu özelliklerini açık bir şekilde gözlemleme ve istifade etme imkânımız oldu.

Birlikteliklerimizde, Türkiye’nin, İslam Dünyası’nın ve tüm dünyanın hali ahvali üzerine sohbetlerimiz olurdu. Ve nihayet ölüm üstüne konuşurduk kimi zaman. Eski Müslüman kabirlerinde dolaşırken bir canlıdan çok bir ölü gibi gezerdik birlikte. Bir Müslüman olarak ölümün çok uzağında değildi. Bununla birlikte pek de beklemediğimiz

bir şekilde, bir kuşluk vakti ölüm haberini aldık, sarsıldık. Gördük ki ölüm üzerine konuşmakla ölmek farklı şeylerdi. Fakat sonuçta asıl olan emr-i ilahî idi. Ölünecekse ölünyordu. Gelinmişse gidiliyordu. Akif Emre de gitti böylece. Herkesin gittiği ve gideceği yere. Bir takım izler bırakarak, işaretler bırakarak, bizleri bırakarak şu fani dünyada. Öyle olsun Akif Ağabey, gidenlere selam olsun, sana da selam olsun. Kalanlara da selam olsun, sen de bize selam eyle, yolun açık, makamın yüce olsun. ❖